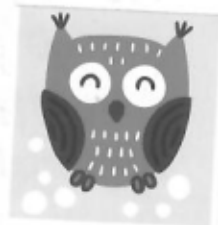

PŘÁTELSTVÍ NAD ZLATO

Byly jednou dvě kamarádky,
jejich přátelství bylo zcela bez hádky.

Jedna se jmenovala Sofie, druhá Anna,
byla to děvčata slušně vychovaná.

Měly stejné záliby,
chodily spolu občas i na ryby.

Bavilo je pečení,
navíc nosily podobné oblečení.

Trávily spolu spoustu času,
ani moc nedbaly na krásu.

Chodily do stejné třídy,
měly tam i barevné křídly.

Obě byly velice pilné,
jejich přátelství bylo opravdu silné.

Čas plynul, všechno šlo hladce,
až najednou to začalo jít z kopce.

Sofii jen tak přes noc,
postihla vážná nemoc.

Její rodiče hned volali doktora,
nemoc je opravdu potvora.

Zprávy od doktora byly vážně zlé,
Anně z toho začalo být zle.

Anna se o Sofču opravdu bála,
a tak doktora o léky požádala.

Doktor jí tedy léky dal
a už pryč pospíchal.

Sofča nemohla chodit vůbec ven,
musela brát léky každý den.

Anna ji navštěvovala pořád,
spolu se dívaly na zajímavý pořad.

Anně se zvláštní sen zdál,
celý život se jí náhle promítal.

Viděla chvíle se Sofčou,
jak i někdy společně pláčou.

Vše bylo dojemné moe,
sen se jí zdál celou noc.
Viděla, jak ji Sofča podporuje v těžké chvíli,
viděla, jak si spolu hrály na víly.
Uvědomila si, kým pro ni Sofča byla,
neuměla si představit, že by ji opustila.
Na konci se však Anna rozplakala,
viděla, jak Sofča naříkala.
Potom se však něco stalo,
Sofče srdce bít přestalo.
To už se probudila Anna,
do chladného, lednového rána.
Anna šla Sofču navštívit, vůbec neváhala,
celou cestu strašně pospíchala.
Když přišla, hned se rozplakala,
tak smutná zpráva na ni čekala.
Ano, Sofča už umřela
a Anně, jako by duše zhořela.
Sofču ale navždy v srdci měla,
nikdy na ni nezapomněla.
Anna k hrobu stále chodívala,
záhonek květin tam slzami zalévala.
Měli bychom si z nich vzít příklad,
že mít v životě dobrého kamaráda, je opravdu poklad.

Karolína Hrabčáková, 12 let